

Casats amb la pilota

El Llorca va pujar el 1984 a Segona amb un model idèntic al que ha dut a l'èxit el Llagostera: l'entrenador era el marit de la presidenta

Moreno Manzaneque en un homenatge a Llorca el 2006, un any després que morís la seva dona.

Pot semblar estrany, però Oriol Alsina i Isabel Tarragó no són el primer cas d'un matrimoni que assoleix un èxit esportiu de nivell com és un ascens a Segona Divisió. L'any 1984 ho va aconseguir el Llorca de la mà de la presidenta María Ignacia Hoppichler, la primera dona dirigent d'un club a Espanya, i el seu marit, Jesús Moreno Manzaneque, que feia d'entrenador.

JORDI ROURA GIRONA/LLORCA

A Llorca Oriol Alsina hi va pescar l'hivern passat un diamant en brut, Alfredo Ortuño, clau per salvar el Girona del descens, i en aquesta mateixa localitat murciana hi resideix, trenta anys enrere, el precedent d'un matrimoni que, com ell i Isabel Tarragó, estava casat amb la pilota i els èxits esportius. Jesús Moreno Manzaneque (7-6-1931) havia protagonitzat una notable carrera com a futbolista durant 23 anys (Plus Ultra, Madrid, Europa) i després de penjar les botes encara n'hi quedava una tant o més prolífica com a entrenador. Va dirigir, entre d'altres, clubs catalans com ara el Lleida, el Calella, l'Europa, el Tortosa i també l'Andorra, però on es va convertir en una autèntica llegenda va ser a Llorca. Ell i la seva dona, María Ignacia Hoppichler, van arribar al club el 1979, se'n van fer els propietaris, i van aplicar un model, ella a la llotja i ell a la banqueta, que va acabar portant l'equip a Segona, per primera vegada, el 1984. Només hi van durar una temporada (1984-85), però a diferència d'Alsina i Tarragó, que s'han separat esportivament aquest estiu, ells van gaudir de l'èxit plegats.

El Llagostera, amb Oriol Alsina a la banqueta, ha aconseguit sis ascensos en els últims 10 anys per passar de Segona Regional a Segona A. Quan van arribar a Llorca Moreno Manzaneque i la seva dona (1978-79) l'equip acabava de pujar a Tercera després de quinze anys de no militar-hi. Amb ells, es va assolir la permanència i poc després (1980-81) es proclamaven campions de la categoria i disputaven una promoció que els acabaria portant a Segona B després d'eliminar el Constància i el Binéfar. Eren temps daurats pel futbol de Llorca. L'afició anava en massa al camp i més que ho faria quan en el primer curs a la categoria de bronze es van quedar a les portes de tornar a pujar. Ho van acabar aconseguint el curs 1983-1984. Un empat a Antequera en l'última jornada d'aquell campionat els va fer campions i els va donar l'ascens directe.

No tocar allò que funciona és una màxima que Moreno Manzaneque i Hoppichler van seguir fins el final. La Segona era una estació més del seu projecte comú i l'entrenador, un tot terreny, era l'autèntic protagonista del futbol murcià. Llorca i el seu fenomen també començava a sonar per tot Espanya. Com a Llagostera. Els jugadors cobraven puntualment i no hi perdien ni un cèntim amb renegociacions de contracte inesperades amb la campanya en joc. Que l'entrenador fos un home de caràcter, autoritari i força amic de la polèmica no els afectava. Estaven encantats de jugar al club murcià.

La temporada 1984-1985 va ser històrica per al Llorca, com ho serà la 2014/2015 per al Llagostera. Els murcians van tenir com a rivals el Cadis, el Granada, l'Oviedo i el Logronyès. Els resultats, però, no van reixir, malgrat que s'havien creat unes expectatives molt elevades. Van quedar cuers i van tornar a Segona B. Començava el declivi: el curs següent tampoc van poder evitar un nou descens. En dos anys van passar de Segona a Tercera divisió. Moreno Manzaneque va aconseguir tornar l'equip a Segona B dues campanyes després, però només s'hi

van mantenir dos anys. El tècnic va deixar el càrrec d'entrenador la lliga 1989-1990 però va seguir gestionant el club amb la seva dona uns anys més. L'esplendor havia passat i alguns aficionats descontents amb la seva manera de fer van crear un nou club, el Llorca Promeses, a Preferent, que arrossegava més gent. Era el principi de la fi, que va arribar a mitjan anys noranta amb la fusió dels diversos clubs de futbol que hi havia al municipi per crear-ne un del sol, el Llorca CF.

A diferència de Manzaneque i Hoppichler, Alsina i Tarragó s'han separat esportivament abans de tastar la Segona. El tècnic farà carrera al Montilivi, on té contracte de tres anys amb el Girona per ser-ne el director esportiu. A Llagostera, des d'ahir, la banqueta té un nou inquilí, que respon al nom de Santi Castillejo. Però aquesta és ja una història diferent.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/esports/2014/06/27/casats-pilota/676005.html?utm_source=rss